

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ Α΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐρανισθεῖσα ἐκ διαφόρων χειρογράφων, καὶ ἐπιμελῶς
διορθωθεῖσα παρὰ Ἱεροδιδασκάλου ἀνδρός, ἐν ᾗ
προσετέθη καὶ ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου, ἐκ τοῦ Νέου
Παραδείσου, καὶ Εὐχὴ Ἱκετήριος πρὸς
τὸν Ἅγιον, ὑπὲρ προφυλάξεως
χωραφίων, κήπων καὶ ἀμπελώνων, φθειρομένων
ὑπὸ ἐρπετῶν, ἀκρίδων καὶ ζυῦφιων.

ΕΞΕΛΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ὑπὸ Γ. ΜΕΛΙΣΤΑΓΟΥΣ, Ἐν Σύρῳ 1855.

Πρὸς κοινὴν ἀπάντων τῶν Φιλεσέρτων Χριστιανῶν
ὠφέλειαν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΔΡ. Β. ΠΑΣΧΑ

1911

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Ἐσπέρας μετὰ τὸν Προοιμακόν, στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. στ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῶν Προεορτίων γ'. καὶ τοῦ Ἀγίου γ'.

Τῶν Προεορτίων. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον, ὥσπερ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι νοητῶς φαιδρύνοντα, τὸ πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ᾧ καὶ κέκραγε· Σὺ εἰ δόξα καὶ κλέος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκὶ δι' ἐμέ.

Ἡ παστὰς ἡ πολύφωτος, καὶ σκηνὴ ἡ ὑπέρτιμος, καὶ ναὸς ὁ ἅγιος καὶ εὐρύχωρος, ἐνδὸν θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον, προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἱκετεύουσα· ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεῶν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἣν κέκτησαι, τὸν Χριστὲν θεάσασθαι, δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῇ ναφ' καὶ ὑπόδεξι, ἀγκάλαις καὶ βόησον. Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δούλόν σου· καὶ συγκάλεισον, τὴν Προφῆτιδα Ἀναν τὸν δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν Εὐεργέτην, σαρκὶ φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Ἀγίου. Ὁ αὐτός.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, πανταχόθεν συνδράμετε, καὶ τὴν θείαν ἀθλησιν ἐορτάσατε, τοῦ ἀθλοφόρου νῦν Τρύφωνος, βοῶντες πρὸς Κύριον, δυσωπήθητι Χριστέ, ταῖς πρεσβεσίαις τοῦ Μάρτυρος, καὶ διάσωσον, ἐκ παντοίας κακώσεως καὶ βλάβης, ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, ἐχθρῶν ἡμᾶς τοὺς ἱκέτας σου.

Εκ νεότητος ἅγιε, συμπαθέστατος γέγονας, ἐλεῶν τοὺς πένητας, καὶ τοὺς πάσχοντας, παικίλας νόσους ἰώμενος· διὸ σοῦ δεό-

μεθα, ἐκ βαθέων τῆς ψυχῆς, τὴν συνήθη συμπάθειαν, ταύτην ἐνδείξον, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους ἀθλοφόρε, καὶ παντοίων νοσημάτων, καὶ πειρασμῶν ἀπολύτρωσαι.

Κατὰ χρέος τιμῶμέν σε, Μάρτυς Τρύφων οἱ δούλοι σου, ὡς ἡμῶν θερμότερον ἀντιλήπτορα, ὡς βοηθὸν ἀκαταίσχυντον, προστάτην ὡς μέγιστον, εὐεργέτην ὡς κοινόν, σίτου, οἴνου, καὶ βάμβακος, πλουσιώτατον χορηγόν, καὶ ὡς φύλακα τῶν δένδρων, καὶ χωρῶν καὶ κήπων πάντων· καὶ πρέσβυν μέγαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τῆς τρυφῆς τῆς οὐρανόθεν, ἐδείχθης ἐπώνυμος, μάρτυς Τρύφων πανσεβάσμις, ἐν σταδίῳ γάρ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀνεκήρυξας, καὶ ἐναντίον βασιλέων καὶ τυράννων, αὐτὸν ὡμολόγησας. Ὅθεν δὴ ἐν αὐτῷ, τὸ σῶμά σου δεινῶς τοῖς ξίφεσι σπαθιζόμενος, ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου Ἀκυλίνου, καὶ τοῖς ἵπποις δεσμούμενος, χειμῶνος ὥρα, ὑπ' αὐτῶν ἐλαυνόμενος, κατὰ δυσβάτων καὶ δυσπροόδων χωρίων, καὶ γυμνὸς συρόμενος, ἐφ' ἧλων τῶν ὀξυτάτων, καὶ ὑπὸ ἀγῶμων ἀνδρῶν τὰς σάρκας μαστιζόμενος, καὶ τὴν κάραν τεμνόμενος, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκλήρωσαι, παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ· ἀλλ' ὦ μαρτύρων τὸ κλέος, καὶ τῶν ἀγγέλων συμμετόχε, ὁ παρῆρσία κηρύξας τὸ ὄνομα Χριστοῦ, καὶ τοῖς ρείθροις τοῦ θείου σου αἵματος, τὸν σκολιὸν δράκοντα ἀποπνίξας· αἰτῆσαι παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Τρύφων παμμακάριστε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ερευνάτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὐρίσκομεν αὐτόν, νικτόμενον καὶ σπαργανούνον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκῆσαι οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθεῖα τῇ κόσμῳ φανέντα· πρὸς δὲ βοήσωμεν· ὁ πρὸ αἰώνων Θεός, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Τὸ Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθῆσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, δὲν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ

πιστεύσητέ μοι, καὶ συνήτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεΐδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέραςεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ ἄφροντις αὐτῶν παρὰ Ὑψίστην. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημά τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπισεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξύνει δὲ ἀπτόμοιοι ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροδόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσιν· πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Τὸν κάλλιστον ἀγῶνα ἡγώνισαι, καὶ τὸν δρόμον ἡνυσας τοῦ μαρτυρίου σου, Τρύφων μάρτυς πανένδοξε, δι' ὃ ἐν οὐρανῷ σὺν ἀγγέλοις ἀγάλλῃ, ἀντάξια τῶν καμάτων σου εἰληφὼς τὰ ἄνω βασίλεια· ἀλλὰ πρέσβευε θεράπων μακάριε, δωρηθῆναι ἡμῖν, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθεῖς, τῇ πρὸς τὸν Λεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὥσπερ κλίμακι χρησάμενος, ἀνῆλθες πρὸς οὐρανίους λιμένας, καὶ κειθὲν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελούντας, τὴν σεβάσιμον Μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, Μεγαλομάρτυς πολύαθλε.

Ἦχος β΄.

Μεγάλων δωρεῶν ἀξιώθεις πανεύφημε, ἐν ταπεινότητι βίου ἐπὶ τῆς γῆς ἐπολιτεύθης, καὶ διερχόμενος πανταχοῦ, ἀναργύρως παντοδαπῇ νόσον ἐθεράπευες· ἔθεν καὶ ἡμεῖς συνελθόντες σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ σου πανηγύρει βοῶμέν σοι· ἴασαι καὶ ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὰ σώματα δεόμεθα.

Ἦχος γ΄.

Εξ ὀνύχων ἀπαλῶν, ἀφιερωθείς τῷ Θεῷ, καὶ τὰς σωτηρίους ἐντολάς αὐτοῦ, ἀμέμπτως διατηρήσας, Τρύφων παναοίδιμε, κατὰ πνευματικῶν ἀκαθάρτων, τὴν ἐξουσίαν ἔλαβες, δι' ἧς καὶ περιφανῆς, τῇ κόσμῳ γεγένησαι· ἀπὸ Λαμιψάκου τῆς κόμης εἰς Ρώμην, ὑπὸ τοῦ βασιλέως μεταπεμφθείς, καὶ τὴν δαιμονῶσαν θυγατέρα αὐτοῦ ἰασάμενος, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐκτενῶς ἱκετεύεις, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Ἦχος δ΄.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐν σαρκὶ οἰκονομίαν, ὅτι τῇ δι' αὐτῆς χάριτί σου, καταγλαῖσας τὸν Μάρτυρα Τρύφωνα, εἰς πάντα Κόσμον αὐτὸν ἐθαυμάστωσας, ἀσθενούντων ἀπέδειξας ἱατρόν, ἑλατῆρα τῶν δαιμόνων, καταπονουμένων βοηθόν· τῶν ἐν ἀνάγκαις ὑπέρμαχον· τῶν κήπων καὶ χωρῶν, καὶ ἀμπέλων φύλακα, διώκτην τῶν καρποφθόρων θηρίων· καὶ πάντων τῶν τιμώντων, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ὄνομα, προστάτην θερμότατον, καὶ ἐκτενῶς δυσωποῦντα, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐωχῆσθαι, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ συγ-

καλεῖται ἡμᾶς, ἡ πανσεβάσιμος Μνήμη, Τρύφωνος τοῦ Μεγαλομάρτυρος, τράπεζαν ἡμῖν παρατιθεμένην, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλὴν ἰάματα ὡς νάματα βλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρυσμένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ο παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρὼν τὸ ἐπάγγελμα· ἐν Συμειῶν δεξάμενος ἔλεγε. Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥήμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν δωρεῶν ἡξιώθης, καὶ τῶν θαυμάτων τρανῶς, ὑπὸ τοῦ ἀθλοθέτου, καὶ μεγάλου δοτῆρος, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου ὡς Ἀθλητά, Τρύφων μάρτυς ἀήττητε, καὶ πανταχοῦ διερχόμενος, δωρεὰν πᾶσαν νόσον ἐθεράπευες.

Στίχ. Δίκαιος ὡς Φοῖνιξ ἀνθήσει.

Τὴν ἀτελεύτητον μνήμην, τοῦ Ἀναργύρου πιστοί, δεῦτε συμφώνως πάντες, ἐπαξίως τιμώντες, ὑμνήσωμεν ἐνθέως τὸν δωρεὰν τὰς ἀσθενείας ἰώμενον, καὶ τὴν αὐτοῦ νῦν παρέχοντα τοῖς πιστοῖς, θεῖαν χάριν, καὶ σωτήριον.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Τὸν ἀριστεὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας πιστοί, ὥσπερ φρουρὸν γενναῖον, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες ἀσματικῶς, εὐφημήσωμεν λέγοντες φυγαδευτὰ τῶν δαιμόνων Τρύφων σφέ, τῶν δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες, τοῦ Ἀναργύρου τὴν μνήμην σήμερον πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· αὕτη γὰρ ἡμᾶς συγκαλεῖται, πρὸς εὐωχίαν μυστικὴν, καὶ ἡμῖν τράπεζαν τὴν ἴσιν τῶν παθῶν ἡμῶν παρατίθει· διὸ καὶ συνελθόντες, ἐν τῇ πανσέπτῳ αὐτοῦ τεμένει, ὁμοθυμῶς αὐτῷ ἐκδοήσωμεν· Τρύφων πανσεβάσιμῃ, μὴ διαλείψῃς καθικετεῦων, τὸν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγκάλαις βασταζόμενον, Συμειῶν τοῦ πρεσβύτου, τοὺς ἐκ πόθου τελούντας, τὴν πανσεβάσιμον μνήμην σου, λυτρωθῆναι ἐκ παθῶν καὶ πειρασμῶν, καὶ τῆς μελλούσης θλίψεως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σήμερον ἡ Ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ ἱερὸν παρα-
γένονεν, ἐμφανίζουσα τῇ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου ποιητὴν, καὶ τοῦ
νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν,
γεραίρων ἐκραύγαξε. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σω-
τῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τρυφῆς τῆς θείας φερωνύμως τρισιμάκαρ, κατατρυφῶν ἐν οὐρανοῖς
ἀενάως· τοὺς εὐφημοῦντας ἁσμοσι τὴν μνήμην σου, σκέπε καὶ διά-
σῃ, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, δίδωκε τὰ βλάπτοντα, τὰς ἀρούρας θηρία,
ἵνα σοι πόθῳ κράζωμεν ἀεὶ, χαίροις ὦ Τρύφων, Μαρτύρων ἀγλάισμα.

Προεόρτιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Οὐράνιος χορὸς, οὐρανίων ἀγγέλων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερόμενον
βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκόν πάσης
κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου, προσόρτιον νῦν σὺν, ἡμῖν μελω-
δοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ηῶς πάνσεπτος ἡμῖν, ἑορτῇ νῦν ἐπέστη, τοῦ Τρύφωνος πιστοί, εὐφραν-
θῶμεν ἐνθέως, καὶ τοῦτον εὐφημήσωμεν, τοῦ Κυρίου ὡς Μάρτυρα,
γενναιότατον, καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην, στηλιτεύσαντα, διὰ τῶν
ἔργων καὶ λόγων, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Γενναῖε ἀθλητά, παρυστὼς τῇ Τριάδι, ἰκέτευε λαβεῖν, ἀξιόγαστε Τρύ-
φων, ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην σου, χάριν
ἔλεος καὶ ἰλασμόν τῶν πταισμάτων, ὅπως χεῖλεις, δοξάζωμεν καὶ καρ-
δίᾳ, τὸν μόνον φιλόνητον.

Καὶ νῦν, Προεόρτιον.

Οὖν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ Ὁρόνου Ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ
Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος
ὢν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις οἰκτιρ-
μον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως ἀστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑφῆς, δαδουχῶν τὰ πέρατα, ταῖς τῶν
θαυμάτων σου βουλαῖς, ὅθεν ὑμνοῦμέν σε ἔνδοξε, Τρύφων τῆς θείας
τρυφῆς τὸν ἐπώνυμον.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Εορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου, ἔνδοξε,
Τρύφων ἀθλητά, τὸν ζωοδότην δοξάζουσα, τὸν σὲ προστάτην θερ-
μὸν ἀναδείξαντα.

Καὶ νῦν, Προεόρτιον.

Βασταχθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις, Συμεὼν ἀπέδωκας, τὴν
ἀγαλλίασιν αὐτῷ, τοῦ σωτηρίου σε λέγοντι, τοῖς ὀφθαλμοῖς μου
κατεῖδόν σε Κύριε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ μαρ-
τυρίου σου, καταπλαγέντες οἱ πιστοὶ βοῶσί σοι Γηθοσύνης· σήμερον
τιμῶμέν σου, τελευταίην Τρύφων ἔνδοξε, θραύσον τὰ φρυγμάτα τῶν
ἐχθρῶν ἡμῶν ἁγίε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, καὶ νοσημάτων
τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Ακαταγώνιστος, ἀθλητὴς Γέγονας, τοῦ παντοκράτορος, Τρύφων μακά-
ρις, ἐν τῷ καιρῷ τῶν διωγμῶν, τῆς σαρκὸς μὴ φεισάμενος. Ὅθεν
φλογιζόμενος ταῖς λαμπράσι πανόλβις, ταύταις ἀπετέφρωσας, τὸν ἀντί-
παλον δράκοντα, δι' ὃ μετ' εὐφροσύνης τὴν θεῖαν σου μνήμην πάντες
εορτάζομεν.

Καὶ νῦν, Προεόρτιον. Ὁ αὐτός.

Εκ τῆς Παρθένου σε, σωματωθέντα Χριστέ, νῦν ὑπεδέξατο, ὁ ἱερὸς
Συμεὼν· Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα· Ἄννα δὲ
ἡ ἄμειπτος, ἡ προφήτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον
προσηγγέ σοι· ἡμεῖς δὲ ζωοδότα βοῶμεν, δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου.

Τὸ Προκείμενον, Ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶτα ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Πρὸς τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν.

Τὰ ἔχνη τῶν σεβασμίων μοι ποδῶν, ἐννοῶν ὁ κύων, τρέμω τὴν φωταυγῇ μορφὴν τοῦ προσώπου σου, ἀλλὰ θαβρῶν εἰς τὸ βέβαιον τῆς παρουσίας σου, ἱκετικῶς βοῶ σοι, ἐξάλειψον, ὦ ἀθλητά, τῆς ἀνομίας μου τὸ πέλαγος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Εἶτα οἱ Κανόνες, ὁ Προεόρτιος εἰς δ'. καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς δ'.

Κανὼν, ὁ Προεόρτιος. Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Ὁ Εἰρμός. Ἀσομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῇ νηπιάσαντι σαρκί, καὶ νόμῳ ὑπακούσαντι, καὶ σώσαντι τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Αγκάλαις δεξάμενος ὁ Πρεσβύτες, τὸν ζωοδότην καὶ Θεόν, τῆς ζωῆς ἀπελύετο βοῶν. Νῦν ἀπολύεις με· κατεῖδον γὰρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπακούεις, καὶ τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ νόμον ὑπαίσεις Χριστέ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι, τὸν νόμον ἐν τῇ ὄρει Σινᾶ. Θεοτοκίον.

Ασομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρός, Παρθένου ἁγίας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου, Ὁ αὐτός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τρυφὴν τὴν ἀκήρατον, νυνὶ τρυφῶν Τρύφων ἐνδοξε, καὶ θείας λαμπρότητος καταξιούμενος· φωταγωγῆσον, τὸν ζόφον τοῦ νοός μου, ὅπως εὐφημήσω σου, Μνήμην τὴν πάνσεπτον.

Ως πάμφωτος ἥλιος, μνήμη ἡ θεία σου ἐνδοξε, ἡμᾶς κατελάμπρυνε, καὶ περιέθαλψε, χαρισμάτων σου, πλουσίῳ ταῖς ἀκτίσι, διὸ ἐορτάζοντες, ταύτην γεραίρομεν.

Παράλαβε ἅγιε, Τρύφων τὸν μέγαν Γεώργιον, καὶ θεῖον Δημήτριον. καὶ ἱκετεύσατε, οἱ τρεῖς ἅμα τε, Τριάδα τὴν ἁγίαν, ἵνα βίον ἡρεμον, πάντες, διαγῶμεν. Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἀχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὅρος τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσαν, τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἦχος γ'.

» **Χ**έρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε ποτέ· ὥσει τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶν πεζοπονητοποροῦντι, καὶ θαερέστως μέλποντι· Ἀσωμεν τῇ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὡδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός. Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου.

Ανοιγέσθω ὁ ναός· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ νῦν ἐπέστη ναός, ναοὺς ἡμᾶς ποιῆσαι, τοῦ Ἀγίου αὐτοῦ πνεύματος.

Νῦν παρηλθεν ἡ σκιά, καὶ ἀντεισίσχθη ἡ ἀλήθεια, τῆς χάριτος ἐλθοῦσης· νῦν ὑποδέχου τὸν Χριστὸν Συμεῶν.

Χήρα Ἄννα σώφρων, ἡ μεμονωμένη καὶ γνωστὴ τῷ Θεῷ, νῦν ἀνθολογοίτω, τῇ νηπιάσαντι σαρκί δι' ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ὀρθοδόξως ἀνυμνήσωμεν· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Ἀγίου, Ὁ αὐτός. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ιδοὺ σοι ἐπέφανεν ὁ μέγας, προστάτης καὶ ἄκρος βοηθός, Τρύφων ὁ παναοίδιμος, λαὸς Θεοῦ χριστῶνυμε· δεῦρο οὖν πανηγυρίζε, τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἄθλησιν.

Φλεχθεὶς δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου, πανένδοξε Τρύφων ἀθλητά, φλέγεις θηρίᾳ ἅπαντα, διὰ τῆς θείας χάριτος, τὰ τοὺς καρποὺς λυμαίνοντα, καὶ ἀπελαύνεις εἰς ἄβατον.

Γεώργιε, Τρύφων, καὶ ὁ μέγας Δημήτριος, ἅπασιν ἡμῖν, εἰρήνην ἐξαιτήσασθε, παρὰ Χριστοῦ πανένδοξοι, καὶ ἐπηρείας ῥύσασθε, τῶν ἐθνικῶν καὶ κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Υἰὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν λόγον τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντί, ἐν σῇ γαστρὶ χωρήσας, ἀγκάλαις σου ἐδάστασας, Παρθενομήτορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία.

» **Τ**ὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῇ τιμῇ σου αἵματι.

Κάθισμα, Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ολαμπτήρ τῆς Λαμπάκου ὁ φαεινός, καὶ ἡμῶν ὁ προστάτης ὁ κραταιός, ἐκλάμπεις τοῖς πέρασιν, τῇ φωτὶ τῶν ἰάσεων τὸν ζοφώδη δαίμονα, ἐλαύνεις σφοδρότατα, μέλανα ὡς κύνα, τοῖς πᾶσιν ἀπέδειξας, πάσας μαρτυροῦντα, τὰς αἰσχρὰς αὐτοῦ πράξεις, πᾶσαν τὴν Ἑλλησπόντου ἀπαστράπτεις τοῖς θαύμασι, Τρύφων Μάρτυς ἀήττητε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισιμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πέθῃ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν παραδείσῳ τρυφὴν, ἀξίως ἀπειλήφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ

δεδεγμένοι· ὅθεν καὶ ἱαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ κατα-
φεύγουσι, Μάρτυς τῇ σκέπῃ σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, χερσὶ Γηραλέαις σου,
ἀγκαλισθεὶς Συμεών, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου,
τὴν ἀπόφασιν δόξης, εἰληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν, διό σε
ἄξιοχρέως, πάντες δοξάζομεν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός. Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύ-
του θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι ὑμνούμενον, ὡς Υἱὸν
καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ἡμῶν ἀτελὲς οἰκειούμενος, ὁ παντέλειος Θεός, τῇ κατὰ νόμον προ-
σαγωγῇ, τὸ τέλειον τῆς χάριτος, ἡμῖν ἐδωρήσατο.

Ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις δεχόμενος, καὶ Θεὸν τῷ πνεύματι θεώμενος,
Συμεὼν σωτήριον τοῦ κόσμου, τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τοῦ δεξαμένου νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ·
ὅτι Χριστὸν τὸν Κύριον, ἀγκάλαις σου Πρεσβύτα ἐβάστασας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἄννα προφητεύουσα τὸ μέλλον, τὸν ἐκ τῆς μήτρας σοῦ Θεὸν
προανηγόρευσε· διὸ ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι Θεομήτορ τοὺς
δούλους σου.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τί σοι ἀνταπόδομα Μάρτυς Χριστοῦ, σοὶ ἀνταποδοίμεν ἄξιον; ἀνθ' ὧν
μυρίαις, εὐεργέτησας καλοῖς, ἡμᾶς τοὺς οἰκτροὺς δούλους σου, ὅθεν
κατὰ χρέος σὲ μέλπωμεν.

Μνήμην τὴν ἁγίαν σου πόθῳ ψυχῆς, νῦν ἐπιτελοῦμεν οἱ δοῦλοι σου,
πεῖραν κινδύνων, διαφεύγομεν πολλῶν, καὶ τὸν Χριστὸν δοξάζομεν,
τὸν σὲ ἐν τῷ Κόσμῳ δοξάσαντα.

Δεῦτε τῆς Τριάδος στερεοὶ ἀθληταί, ἅμα Γεωργίῳ Δημητρί, καὶ
Τρύφων Μάρτυς, οἱ ὑπέρμαχοι ἡμῶν, πάντας ἀπολυτρώσαθε, ἐκ
παντοίας βλάβης καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ σωτήριος πάντων ἐλπίς, χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος, χαῖρε
ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ· χαῖρε ἡλίῳ ὄχημα, χαῖρε Θεοτόκε
πανύμνητε.

Καταβασία.

» **Ε**κάλυψεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς κιθωτοῦ γὰρ προελ-
» θὼν, τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς ἀφθόρου Μητρός, ἐν τῷ ναῷ τῆς

» δόξης σου, ὥφθης ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ
» πάντα τῆς σῆς αἰνέσεως.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός. Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς.

Εν τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, τρανῶς ἐχρηματίσθη,
Συμεὼν ὁ δίκαιος, σωματικῶς τὸν Χριστὸν δεξάμενος.

Οὗτος εἰς πτώσιν φησί, καὶ ἀνάστασιν καίται· εἰς πτώσιν τῶν ἀπίστων,
καὶ πιστῶν ἀνάστασιν, ὁ Συμεὼν, ἄρτι προσήτευσε.

Θεοτοκίον.

Θεοκῆτορ Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καὶ
πάσης περιστάσεως, τοὺς σὲ δοξάζοντας, Θεοτόκε ἄχραντε.

Τοῦ Ἁγίου, Ὁ αὐτός. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Λαμπρά σου ἡ ἄθλησις, ὑπάρχει Τρύφων ἐνδοξε, λαμπρὰ καὶ ἡ μνή-
μη σου τρισμάκαρ, λαμπρὰ δὲ ὄντως καὶ τὰ θαυμάσια, ἅπερ ἐκτε-
λεῖς διηνεκῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἅπαντα τοῦ Κυρίου, τῇ χάριτι.

Ἡ κλησίς σου ἐνδοξε, σελήνη ὥσπερ λάμπουσα, τὸ σκότος τῶν θλίψε-
ων διώκει, καὶ λύπην πᾶσαν παραμυθεῖται· ψυχῶν, τῶν προσκαλου-
μένων σου πιστῶς, τὴν θερμὴν ἀντίληψιν, καὶ δεῖξαι βόηθειαν.

Εκτείνετε ἅγιοι, Γεώργιε, Δημητρί, Τρύφων τὴν πλουσίαν ὑμῶν
χάριν, ἐπὶ ἀμπελοῦς, κήπους, ἀρούρας τε, τὰς βομβυκοτρόφους νῦν
ἡμῶν, καὶ καρποὺς τὰ βλάπτοντα ἐρπετὰ ἐκδιώξατε.

Θεοτοκίον.

Νεφέλαις ὀχούμενος, Κριτὴς ὁ ἐπουράνιος, ὅτε μετ' Ἀγγέλων δόξης
ἐλθῇ, κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι· Δέσποινα, τότε παρρησίᾳ μητρικῇ,
πρόστηθι τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς ἀνυμνοῦντων σε.

Καταβασία.

» **Ὡς** εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' Ἀγ-
» γέλων δόξης δορυφορούμενον, ὡς τάλας! ἐβόα, ἐγὼ πρὸ γὰρ εἰ-
» δον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

ᾠδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός. Ὡς Ἰωάνν τὸν Προφήτην.

Εχρηματίσθη Πρεσβύτης, μὴ θανεῖν, πρὶν ἰδεῖν τὸν Δεσπότην Χρι-
στόν· ἀγκάλαις δὲ σήμερον φέρει καὶ τοῦτον προσδεκνύει παντὶ τῷ
λαῷ Ἰσραὴλ.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, ὁ Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεὸν
προαιώνιον ἔγνω, καὶ ὡς ἔθνων καὶ δόξαν τοῦ Ἰσραὴλ τὸν Χριστόν.

Νῦν Συμεὼν προφητεύει, νῦν ἡ Ἄννα ἀνθρομολογεῖ τῷ Θεῷ· ὁ μὲν τῇ
Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, ἡ δὲ τῷ ἐκ Παρθένου ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

» **Ὡ**μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τὴν δόξαν ἐβλάστησας; Θεὸς τὸ τε-
» χθὲν ὁ Παρθένε, καὶ φῶς ἔθνων, καὶ δόξα καὶ ἀπολύτρωσις.

ἐδίδωκεν· οὗτος εἶχε θυγατέρα μονογενῇ ὡραίαν καὶ πάγκαλον, πε-
 παιδευμένην καὶ φρόνιμον· ὅθεν πολλοὶ τῆς πόλεως ἄρχοντες
 ἐπόθουν νὰ τὴν νυμφευθῶσι, δι' αὐτὸ τὴν ἐκλείσεν ὁ πατὴρ τῆς
 νὰ μὴ τὴν βλέπωσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσωσι καὶ
 ἐκεῖ εἰς τὴν Ῥώμην τὸν θαυμασίον Τρύφωνα, τὸ θεῖον φυτὸν τῆς
 τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἢ νὰ εἶπω καλλίτερον, διὰ νὰ δοξασθῇ
 καὶ ἐκεῖ ὁ Δεσπότης Χριστός, καὶ νὰ γνωρισθῇ τοῦ Σταυροῦ ἡ
 ἐνέργεια, παρεχώρησε νὰ δαιμονισθῇ ἡ κόρη, καὶ εἰσελθὼν εἰς
 αὐτήν, τὴν ἐβασάνιζε πολλὰ ὁ μισάνθρωπος, καὶ ἐπάσχιζε νὰ τὴν
 θανατώσῃ εἰς τὸ πῦρ καὶ τὰ ὕδατα, καὶ ἐπροξένοι πολλὴν ἀτιμίαν
 καὶ καταφρόνησιν· ὅθεν οἱ γονεῖς τῆς εἶχον λύπην ἀνείκαστον,
 καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ θεραπεύσωσι τὴν κόρην μὲ ἱατρικὰ καὶ σο-
 φίσματα, οὔτε μὲ ἄλλην τινὰ μηχανουργίαν, εἶχον πόνον εἰς τὴν
 καρδίαν καὶ λύπην ἀνείκαστον, τόσον ὥστε ἐπεθύμουν τὸν θάνατον
 αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον ζημίαν ὀλιγωτέραν, παρὰ τὴν δεινὴν
 ἐκείνην ἀσθένειαν· ἐφώναζε δὲ καὶ ὁ δαίμων ἔσωθεν ὁμολογῶν
 τὸν διώκτην αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν· «Ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Τρύφων, δὲν
 ἐξέρχομαι· διότι μόνον αὐτὸς ἔχει δύναμιν νὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τοῦτο
 τοῦ οἰκητήριον».

Ὅθεν ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν ἀνθρώπους νὰ ἐρευνήσωσιν ἀτιμελέ-
 στατα εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, ἵνα εὕρωσι τὸν ποθοῦμενον,
 τᾶσων χρυσίον ἀναρίθμητον καὶ ἄλλα βασιλικὰ χαρίσματα εἰς
 ἐκείνον, ὅστις ἤθελεν εὕρει καὶ φέρει αὐτόν. Ἀπῆλθον λοιπὸν τινὲς
 ἀπὸ τοὺς πολλοὺς στρατιώτας καὶ ἄρχοντας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ
 εἰς τὸ χωρίον Λάμψακον, ἔνθα ἦτον ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἐζήτουν,
 καὶ ἔβροσκε χῆνας ὁ τοσοῦτον εἰς τὴν ἀρετὴν περιβόητος· ὅστις
 βλέπων τοὺς βασιλικοὺς ἀνθρώπους, ἐγνώρισεν ἀπὸ Πνεῦμα
 Ἅγιον τὴν ὑπόθεσιν· καὶ πλησιάσας, εἶπεν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ ἐρω-
 τήσωσιν αὐτόν· — Ἐγὼ εἰμαι ὁ Τρύφων, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε.
 Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ἀγαλλόμενοι, μετέφερον εἰς τὸν Ἐπαρχον
 Πομπιανὸν καὶ Πρωτέστατον· οἵτινες δόντες αὐτῷ βασιλικὸν
 ἵππον, καὶ ὑποδεξάμενοι ἐντίμως, ἔτρεχον πρὸς τὴν Ῥώμην σπου-
 δαῖοι καὶ χαίροντες· ἦτο δὲ τότε χρόνων δεκαεπτὰ ὁ Ἅγιος. Ὅπό-
 ταν ἐπλησίασεν εἰς τὰ ὄρια τῆς Ῥώμης, τρεῖς ἡμέρας ποὶν φθά-
 σωσι εἰς τὴν πόλιν, ἐγνώρισεν ὁ δαίμων τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τρύφωνος,
 καὶ ἐβασάνισε τὴν κόρην χειρότερον· ἔπειτα ἐδείκνυε πῶς ὠδύρετο,
 καὶ ἔλεγεν· «Οὐαὶ μοι, δὲν μὲ ἀφίνει ὁ Τρύφων πλέον νὰ κατοικῶ
 ἐδῶ εἰς τοῦτο τὸ οἰκητήριον, ἀλλὰ μὲ διώκει ἀκουσίως ἔσωθεν·
 ἀλλὰ τρεῖς ἡμέραι μόνον διέρχονται, καὶ τότε φθάνει ὁ Τρύφων,

ὅστις ἔχει τὴν ἐξουσίαν ἐφ' ἡμῶν». — Ταῦτα λέγων κατεσπάραξε
 τὴν κόρην, ἔπειτα ἔφυγε, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ κἄν τὸ πρό-
 σωπον τοῦ Τρύφωνος. Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφθασε καὶ ὁ
 ἅγιος· ὁ δὲ βασιλεὺς ὑποδεχθεὶς αὐτὸν ἀσμένως, πολὺ ἐτίμησεν
 ὡς θεραπευτὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῇ καλλίτερον τὴν ἀλήθειαν, παρεκάλεσε τὸν
 ἅγιον νὰ τῷ δεῖξῃ ὀφθαλμοφανῶς τὸν δαίμονα, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ
 αὐτόν, διατὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κόρην, καὶ ἄλλα ζητήματα· ὁ δὲ ἅγιος
 ἐνήστευσεν ἕξ ἡμέρας, καὶ προσηύχετο, τῷ Θεῷ δεόμενος νὰ τῷ
 δώσῃ εἰς τοῦτο βοήθειαν καὶ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν εἶδεν ὀπτασίαν
 θαυμασίαν τὸ μεσονύκτιον, καὶ τῷ ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἐξουσίαν πλουσίαν
 κατὰ δαιμόνων μᾶλλον ἢ πρότερον· καὶ τὸ πρῶτ' ὅτε ἔξημέρωσεν,
 συνήχθησαν ὅλοι ἐκ τῆς πόλεως εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ
 τοὺς δορυφόρους καὶ πάντας τοὺς μεγιστάνας καὶ ἄρχοντας, ἐπιθυ-
 μούντες νὰ ἴδωσι τοιοῦτον ἐξαίσιον θαυματούργημα· ὁ δὲ θεῖος
 Τρύφων ἐμπλεως καὶ γέμων πνεύματος ἁγίου, ἔχων πίστιν εἰς τὸν
 Θεόν, ἐκάλεσε τὸν δαίμονα, ὡς νὰ ἔβλεπεν αὐτὸν μὲ τὰ ὄμματα τῆς
 ψυχῆς παριστάμενον, καὶ λέγει αὐτῷ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σὲ προστάσσω νὰ φανῇς ἐδῶ
 ἐνώπιον ἡμῶν, ἵνα ἴδωμεν ὅλοι τὴν ἀσχημοσύνην καὶ ἀσθένειάν
 σου. — Τότε παρευθὺς ἐφάνη κύων τις, μαῦρος καὶ ἄσχημος, καὶ
 ἦσαν ὡς πῦρ καὶ φλὸς τὰ ὄμματα, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκλινε πρὸς τὴν
 γῆν. — Λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος· Εἰπὲ ἡμῖν κατάρατε, τίς σε ἐπρόσταξε
 νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν κόρην ταύτην; καὶ πῶς τολμᾷς καὶ δύνασαι ἀδύ-
 νατε, ζοφωδέστατε, καὶ ἄτιμε νὰ ἀτιμᾷς τὸ τίμιον πλάσμα τοῦ
 Θεοῦ, καὶ νὰ βασανίζῃς τοὺς ἀνθρώπους μισάνθρωπε; — Τότε ὁ
 δαίμων ὡς νὰ ἐπλήγωνον αὐτὸν ὡς βέλη οἱ λόγοι τοῦ Τρύφωνος,
 ἀπεκρίνατο καὶ ἀκουσίως, λέγων· «Ὁ πατὴρ μου, ὅστις εἶναι πάντων
 τῶν κακῶν αἴτιος, καὶ λέγεται Σατανᾶς, μὲ ἔστειλε νὰ βασανίσω
 αὐτήν». — Λέγει αὐτῷ πάλιν ὁ Ἅγιος· Καὶ ποίαν ἐξουσίαν ἔχετε
 σεῖς, ἀρχηγοὶ τῆς κακίας, εἰς τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα; Τότε ὁ κύων
 ἐκεῖνος ὅστις παρίστανε τὸν δαίμονα, μ' ὅλον ὅτι εἶναι φιλοψευδὴς
 ἐκ φύσεως, καὶ δὲν θέλει νὰ εἴπῃ ποτὲ ἀλήθειαν, ὅμως καὶ μὴ βου-
 λόμενος (ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως βιαζόμενος) ὡμολόγησεν ἐνώπιον
 ὅλων ὅσα ἤθελε νὰ κρύπτῃ καὶ νὰ φυλάττῃ ἀπόρρητα, λέγων· — Ἡ-
 μεῖς δὲν ἔχομέν τινα ἐξουσίαν νὰ τυραννῶμεν τοὺς χριστιανούς, οἵτι-
 νες πιστεύουσι τὸν παντοκράτορα Θεόν, καὶ τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν
 αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος, καὶ Παῦλος ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν λαμ-
 προῶς ἐκήρυξαν, ἀλλὰ βλέποντες αὐτοὺς τοὺς πιστοὺς ἀπὸ μακρὰν

φεύγομεν· μόνον ἐκείνους τοὺς ὁποίους εὐρίσκομεν νὰ ἀγαπῶσι τὰ ἔργα μας, αὐτοὺς ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ βασανίζωμεν, ἡγουν τοὺς εἰδωλολάτρας, βλασφήμους, μοιχοὺς, φονεῖς, φαρμακεῖς, καὶ ὑπερηφάνους, καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτων, οἵτινες χωρίζονται ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀλλοτριούνται μὲ τοιαῦτα ἀνομήματα, καὶ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν ἰδικήν των προαίρεσιν, ἐκείνους μόνον πειράζομεν, ἐπειδὴ κάμνουσιν ὅσα μᾶς ἀρέσκουσι, καταφρονοῦντες τὰ θεῖα προστάγματα. Ταῦτα οἱ περιεστῶτες ἀκούοντες, ἐθαύμασαν ὁμοῦ τε καὶ ἐφοβήθησαν· καὶ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων εἰς τὸν Χριστὸν ἐπίστευσαν· οἱ δὲ πιστοὶ ἐστερεώθησαν εἰς τὴν πίστιν καλλίτερον, ἀκούοντες τὴν ἀληθῆ μαρτυρίαν τοῦ δαίμονος, ὁ ὁποῖος ἐπιτιμηθεὶς ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας τὸν Τρύφωνα, ἐτίμησεν αὐτὸν περισσῶς, ὡς ἔπρεπε, καὶ πολλὰς δωρεὰς τῷ ἐχάρισεν· ἔπειτα ἔστειλε τὸν ἑπαρχὸν Πομπιανὸν καὶ ἄλλους ἄρχοντας ἵνα συνοδεύσωσιν αὐτὸν ἕως τὸν τόπον του· καὶ πορευόμενος εἰς τὴν ὁδὸν, διέμοιρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ ἀργύρια, τὰ ὅποια ὁ βασιλεὺς τῷ ἐχάρισε, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ ἀπὸ ἀσεβῆ δωρεὰν παντελῶς. Φθάσας δὲ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διῆγεν ὡς πρότερον, θεραπεύων ἀρρώστους καὶ ὁδηγῶν τοὺς πειπλανημένους πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γορδιανοῦ ἐβασίλευσεν ὁ εὐσεβὴς Φίλιππος, ὅστις ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν, διότι πολεμῶν τοὺς Τρωγλοδυτάς, ἐφόνευσθῃ ὑπ' αὐτῶν· καὶ τότε ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ δυσσεβὴς καὶ ἄδικος Δέκιος, ἄνθρωπος ὠμὸς καὶ ἀσπλαγχνός, εἰς φόνους καὶ αἱματά εὐφραϊνόμενος· ἔχων πολλὴν ζέσιν εἰς τὰ μαρὰ εἰδωλα, καὶ μῖσος ἄμετρον κατὰ τῶν χριστιανῶν ὁ ἄχρηστος· ὅθεν δὲν ἐσπούδαζε τόσον νὰ πολεμῇ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ, ὅσον ἐφρόντιζε νὰ διώκῃ τοὺς εὐσεβεῖς ὁ ἀσεβέστατος· καὶ τοῦτο ἐθεώρει διὰ πολλὴν αὐτοῦ δόξαν καὶ εὐκλειαν· ὅθεν ἡτοίμαζε τροχοὺς, ξίφη, ὀνύχια σιδηρᾶ, καὶ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἦτο λοιπὸν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην σκότος καὶ πόλεμος· καὶ πολλοὶ μὴ ὑποφέροντες τὰ πάνδεινα παιδευτήρια, ἐπροσκύνουν (φευ!) οἱ λογικοὶ τὰ ἄλογα καὶ ἀναίσθητα κτίσματα· οἱ δὲ στερεοὶ καὶ καλόγνωμοι, ἔμεινον ἀήττητοι ἕως τέλους, φυλάττοντες τὴν πίστιν ἀπαράσάλευτον, καὶ ὑπομένοντες ἀνδρείως ὅλα τὰ φρικτὰ κολαστήρια· καὶ διὰ τοῦ προσκαίρου θανάτου, ἀπῆλθον εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Τούτων οὕτως τελουμένων, καὶ τοῦ διωγμοῦ πληθυνομένου, ἀνῆγγεῖλάν τινες μισόχριστοι πρὸς τὸν ἑπαρχὸν ἀνατολῆς, Ἀκυλῖνον ὀνόματι, λέγοντες, ἄνθρωπός τις ἀπὸ τὴν Ἀπαμείαν σῶφρων καὶ λόγιος, ἱατρὸς τὸ ἐπιτήδευμα, καταφρονεῖ τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἐμπαί-

ζει τοὺς μεγάλους θεοὺς, καὶ προσκυνεῖ τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ὁμολογεῖ μόνον ὡς Θεόν· ὅθεν πολλοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἠπατήθησαν καὶ ἠσέβησαν. Εὐθύς λοιπὸν ἔστειλεν ὁ Ἀκυλῖνος γράμματα ἀπειλητικά εἰς τοὺς ἄρχοντας, νὰ ζητήσωσιν ἐπιμελῶς πανταχοῦ, καὶ νὰ στείλωσι πρὸς αὐτὸν τὸν Τρύφωνα· δὲν ἦτον λοιπὸν δυνατόν νὰ κρυφθῇ ὁ λαμπρὸς λύχνος τῆς πίστεως, καὶ τὸ πολῦτιμον καὶ χρήσιμον μῦρον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν εὐωδίαν αὐτοῦ φανερώναται· μάλιστα καὶ μόνος ὁ ἅγιος ἀκούσας, ὅτι οἱ διώκται τῆς πίστεως ἐξέτρεχον, δὲν ἔφυγε νὰ κρυβῇ εἰς τὰ δάση καὶ σπήλαια, ἀλλ' ὠπλίσθη μὲ προσευχὰς καὶ δεήσεις πρὸς Κύριον, καὶ οὕτω φαιδρὸς πρὸς τοὺς ζητούντας παρῆρσιάζεται, οἵτινες χαίροντες ἔφερον αὐτὸν χαίροντα, εἰς τὸν ἑπαρχον, ὅστις ἦτο τότε εἰς τὴν Νίκαιαν· καὶ ἀφοῦ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸ κριτήριον, τὸν ἠρώτησε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα, τὴν θρησκείαν, τὴν τύχην, καὶ τὴν πατρίδα του.— Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε· Τρύφων καλοῦμαι, καὶ εἶμαι ἀπὸ τὴν Λάμψακον· τύχην δὲ ἡμεῖς δὲν ὁμολογοῦμεν, διότι δὲν εἶναι ἀλήθεια· ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι ὅλα ἔγιναν εὐτάκτως ἀπὸ τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὃς τις κυβεργᾶ ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν σοφίαν του· εἶμαι τὸν τρόπον ἐλεύθερος, ὑπακούω δὲ μόνον εἰς τὸν δεσπότην μου Χριστόν, ὅστις εἶναι ὁ στέφανός μου, καὶ δόξα, καὶ καύχημα.— Λέγει αὐτῷ ὁ ἑπαρχος· Ὁ βασιλεὺς προσέειπεν, ὅτι ὅστις τοὺς θεοὺς δὲν σέβεται, πρέπει νὰ λαμβάνῃ βίαιον θάνατον· λοιπὸν ὑπάκουσόν μοι· ἄφες τὴν πλάνην αὐτὴν, νὰ μὴ λάβῃς πῦρ, καὶ πληγὰς, καὶ ἄλλα φρικτὰ κολαστήρια.— Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· εἶθε νὰ μὲ ἡξίωσιν ὁ δεσπότης μου Χριστὸς ὁ ἀληθὴς καὶ μόνος Θεός, νὰ καταναλωθῶ διὰ τὴν ἀγάπην του, νὰ λάβω ἐπώδυνον θάνατον.— Ὁ δὲ ἑπαρχος εἶπε· παρακαλῶ σε Τρύφων, θυσιάσον τοῖς θεοῖς· διότι βλέπω πῶς εἶσαι εἰς τὴν φρόνησιν τέλειος, καὶ δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς ἀδίκως καὶ ματαίως.— Λέγει αὐτῷ ὁ ἅγιος· Τότε μᾶλλον εἶμαι τέλειος, ἐὰν φυλάξω τὴν ὁμολογίαν τελείαν πρὸς τὸν δεσπότην μου, νὰ τῷ γείνω θυσία ἁμωμος, καθὼς ἔπαθε καὶ αὐτὸς δι' ἐμέ. Τότε ἄλιν ἐπειδὴ ἐφοβέριζεν αὐτὸν ὁ ἑπαρχος νὰ τὸν βάλῃ εἰς πῦρ καὶ ἕτερα κολαστήρια, τῷ εἶπεν ὁ ἅγιος· Σὺ μὲ φοβερίζεις μὲ πῦρ, τὸ ὁποῖον σβύνει γρήγορα, καὶ τάχιστα ἀφανίζεται· ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἐκφοβῶ μὲ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον τῆς αἰωνίου κολάσεως, εἰς τὸ ὁποῖον θέλεις κατακριθῇ νὰ καίηται αἰωνίως, καὶ νὰ ὀδύρεται ἀνωφελῶς, διότι ἀφῆκες τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ προσκυνεῖς ἀναίσθητα ἑόδαν· μὴ χάνῃς λοιπὸν τὸν καιρὸν ἄκαιρα μὲ ἀπειλὰς πυρὸς καὶ ἑτέρων προσκαίρων κολαστηρίων· διότι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ δὲν φοβοῦνται παντελῶς τοῦτο τὸ πῦρ ὡς ὁμόδουλον, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ

ἄσβεστον καὶ αἰώνιον· καὶ πράξον ὅ,τι θέλεις, διότι ἐγὼ δὲν ἀρνούμαι τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἂν μοι δώσης καὶ μυρία κολαστήρια.

Τότε ὁ ἑπαρχος προστάσσει νὰ τὸν κρεμάσωσι εἰς τὸ ξύλον, καὶ νὰ τὸν σπαθίζωσιν· ὁ δὲ ἅγιος μόνος ἐκδυθεὶς παρενθύς, διὰ νὰ δεῖξῃ τῆς ψυχῆς τὸ πρόθυμον, ἐνεκαρτέρει ὥρας τρεῖς δεινῶς σπαθιζόμενος, ὥσπερ νὰ ἑπασχεν ἄλλος, χωρὶς παντελῶς νὰ φωνάξῃ.— Ὁ δὲ ἑπαρχος τῷ ἔλεγε. Μετανόησον Τρύφων ἀπὸ ταύτην τὴν ὑπερηφάνειάν σου· προσκύνησον τοὺς θεούς, διότι ὅστις ἐναντιοῦται εἰς βασιλικά προστάγματα, λαμβάνει θάνατον ἐπώδυνον.— Ὁ δὲ ἅγιος εἶπε· Ὅστις δὲν φυλάξῃ τοῦ Θεοῦ τὸ σωτήριον θέλημα, μέλλει νὰ κατακριθῇ εἰς θάνατον ἀθάνατον· διότι αὐτὸς εἶναι μόνον βασιλεὺς οὐράνιος, καὶ ὅστις τὸν ἀρνηθῇ, ζημιοῦται ζωὴν αἰώνιον.— Λέγει αὐτῷ ὁ ἑπαρχος πάλιν· ἄλλος δὲν εἶναι βασιλεὺς οὐράνιος, εἰμὶ ὁ μέγας Ζεὺς, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας· οὗτος εἶναι πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων θεῶν· καὶ ὅστις ἀπειθήσῃ αὐτῷ, εἶναι ἀδύνατον νὰ ζήσῃ· λοιπὸν καὶ σὺ ὑποτάχθητι, δὲ νὰ ἀξιωθῇς νὰ ἔχῃς ζωὴν γλυκυτάτην πάντοτε.— Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· ὅμοιοι αὐτῷ νὰ γένωσιν ὅσοι τῷ πιστεύωσι, καὶ διὰ θεὸν τὸν νομίζουσιν· διότι καθὼς ὁμολογοῦσι τὰ βιβλία σας, αὐτὸς ἦτον γόης, καὶ μάντις μαρτώτατος, ὅστις δὲν ἀφῆκε καμμίαν ἀνομίαν καὶ εἶδος κακίας ἀπρακτον νὰ μὴ πράξῃ ὁ πάντολμος· καὶ ὅταν ἀπέθανε, ἔστησαν αὐτῷ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ εἰδωλα, ὅσοι ἐπόθουν τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀηδῆ ἔργα του, ὀνομάζοντες αὐτὸν καὶ θεὸν διὰ νὰ δικαιολογήσωσι μὲ τοῦτον τὸν τρόπον τὰς αἰσχροσυργίας καὶ ἀσελγείας του· οὕτως ἔπραξαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ψευδωνύμους θεοὺς σας. Τὴν πλάνην ταύτην ἀκολουθοῦντες καὶ σεῖς ἀνόητοι, σέβεσθε ὕλην κωφὴν καὶ ἄψυχον, καταφρονοῦντες τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα Θεόν, ὅστις τὸν οὐρανὸν ἐστερέωσε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσεν εἰς τὰ ὕδατα, καὶ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐποίησεν· ἔπειτα ἔπλασε καὶ ἀνέπλασε τὸν ἄνθρωπον ὡς φιλόανθρωπος. Διότι βλέποντες πῶς ἐπλάνησε τὸν ἄνθρωπον ὁ δαίμων, καὶ ἐξώρισεν ὡς φθονερός ἀπὸ τὸν παράδεισον, κατεδέχθη νὰ γείνη ἄνθρωπος· καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἐτάφη ἐκουσίως· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, καὶ κάθηται ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνούμενος μέχρι οὐ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν ὁ κόσμος· καὶ τότε νὰ ἔλθῃ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ μὲ ἄρρητον δύναμιν, καὶ δόξαν θεοπρεπῶς, νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰς πράξεις του· αὐτὸς εἶναι Θεὸς θεῶν, Βασιλεὺς ἀπάντων τῶν βασιλέων, καὶ Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν δικαιοτάτος· ὅσα δὲ προσκυνεῖτε σεῖς ὡς θεοὺς εἶναι

ἄψυχα ξόανα, ἔργων ἔρημα, καὶ πονηρῶν δαιμόνων εὐρέματα, καὶ σὰς ὁδηγοῦσιν εἰς ἀπώλειαν.

Ταῦτα ἀκούσας ἐθυμώθη ὁ ἑπαρχος καὶ προστάσει νὰ καταβιβάσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ξύλον, καὶ νὰ ἀκολουθῇ δεδεμένος αὐτόν, ὅστις ἐξήρχετο εἰς κυνήγιον. Τούτου γενομένου, εἶχε πολλὴν ὀδύνην ὁ ἅγιος· διότι περιεπάτει ἀνυπόδητος, καὶ οἱ πόδες του ἦσαν σχισμένοι ἀπὸ τὴν προτέραν βάσανον· καὶ τότε πάλιν κατεξεσχίζοντο ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὰς πέτρας ἐν καιρῷ χειμῶνος, καὶ κατεπάτουν πολλάκις αὐτὸν τὰ ἄλογα. Ὅθεν ἡσθάνετο πόνον ἀνείκαστον, καὶ ἔπιπτον εἰς τὸν δρόμον αἱ σάρκες του· ἀλλ' ὑπέμενεν ὅλα ταῦτα τὰ λυπηρά, ἀποβλέπων εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνταπόδοσιν, καὶ ἔφαλλε λέγων· «Κύριε κατάρτισε τὰ διαβήματά μου» καὶ ἄλλα ῥητὰ τῆς Γραφῆς παρόμοια. Ἐπειτα πάλιν μιμούμενος τὸν πρωτομάρτυρα, καὶ αὐτὸν (νὰ εἶπω καλλίτερον) τὸν Χριστόν, ὁ Χριστομίμητος ἔλεγε· «Κύριε συγχώρησον αὐτοῖς τοῦτο τὸ ἁμάρτημα». Τὸ ἑσπέρας ὅτε ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον ὁ Ἀκυλῖνος, ἐσπούδαξε νὰ κυνηγήσῃ μᾶλλον τὸν ἅγιον, καὶ λέγει αὐτῷ.— Ἐσωφρονίσθης κἂν τώρα, νὰ προσκυνήσῃς τοὺς θεοὺς, ἄθλιε, ἢ μένεις εἰς τὴν προτέραν μανίαν σου;— Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο· σὺ εἶσαι μάλιστα πλήρης μανίας καὶ ἀγνωσίας ἀνόητε· δι' αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν· ἀλλ' ἐγὼ ἔχω γνῶσιν, διότι κρατῶ τὴν ἀλήθειαν. Τότε ὁ ἄρχων μὴ ἔχων λόγον νὰ ἀποκριθῇ κατὰ τῆς ἀληθείας ὁ μάταιος, προσέταξε νὰ φυλακισθῇ μέχρι δευτέρας ἐξετάσεως.

Μετά τινος δὲ ἡμέρας θέλων νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νίκαιαν, παρέλαβε καὶ τὸν μάρτυρα, καὶ φθάσας εἰς τὴν πόλιν, τὸν ἠρώτησε πάλιν, λέγων. Ἀρά γε ὠφελήθης ἀπὸ τὸ μῆκος τοῦ χρόνου διὰ νὰ ὑπακούσῃς τοὺς βασιλεῖς, καὶ νὰ προσκυνήσῃς τοὺς σωτήρας θεοὺς, ἢ ἀκόμη εἶσαι ἀπειθής καὶ φιλόνοικος;— Καὶ ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· «Ὁ Κύριος καὶ Θεός μου Ἰησοῦς Χριστός, τὸν ὅποιον λατρεύω μὲ καθαρὰν διάνοιαν, μὲ ἐνουθέτησε νὰ φυλάττω τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἀμετάθετον ὄθεν αὐτὸν μόνον γινώσκω βασιλέα καὶ Θεὸν ἀψευδέστατον· τὴν ταλαιπωρίαν σου καὶ τοῦ βασιλέως σου καταφρονῶ, καὶ τοὺς θεοὺς σας μυκτηρίζω ὡς ἀξίους γέλωτος». Εἰς ταῦτα ὀργισθεὶς ὁ θεόργιστος, προσέταξε νὰ καρφώσωσιν εἰς τοὺς πόδας ἥλους καὶ ἑτερα σιδήρα· καὶ δέροντες αὐτὸν ἔσυρον εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως· ὅθεν ἡσθάνετο πολλὴν ὀδύνην καὶ πόνον ἀνείκαστον, καὶ ἔτρεχαν εἰς τὴν γῆν τὰ αἵματα, ἀλλ' ὁ πόθος τοῦ Χριστοῦ τὸν ἔκαμνε νὰ καταφρονῇ τῆς σαρκὸς τὴν κόλασιν, καὶ νὰ

νομίῃ τῶν ἀλγεινῶν τὰς νιφάδας ὡς ψεκάδας δρόσου, καὶ ἀναψυχὴν τῆς ψυχῆς ὁ ἀήττητος. Θαυμάζων λοιπὸν τὴν καρτερίαν αὐτοῦ ὁ τύραννος, ἔλεγεν.—Ἔως πότε δὲν αἰσθάνεσαι Τρύφων τὴν δριμύτητα τῶν κολάσεων; Ὁ δὲ ἅγιος ἀντιστρέφων τὰ ὅμοια ἔλεγεν.—Ἔως πότε δὲν ἐννοεῖς σὺ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατοικεῖ ἐν ἐμοί, ὅτι εἶναι ἀνίκητος, ἀλλὰ πειράξεις τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον; Τότε πάλιν ὀργισθεὶς ὁ ἄρχων, προσέταξε νὰ περιαγκωνίσωσι αὐτόν, νὰ δέρωσι μὲ ῥάβδους, καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς νὰ τὸν κατακαίωσι.

Τούτων οὕτω γενομένων, καθὼς ἐβασάνιζαν οἱ δῆμοι μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν τὸν ἅγιον, ἦλθεν ἐξ οὐρανοῦ πρὸς αὐτὸν ἐξαίφνης θεία ἐπιφάνεια ἐξαστραπτουσα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔδιδεν αὐτῷ Στέφανον ἀνθισμένον μὲ λίθους πολυτίμους ὡραιότατον. Ταῦτα βλέποντες οἱ στρατιῶται οἵτινες τὸν ἐβασάνιζαν, ἔπεσον κατὰ γῆς ὅλοι ἐντρομοί. Ὁ δὲ ἅγιος ἐνεπλήσθη θάρρους ὁμοῦ τε καὶ ἀγαλλιάσεως ὑπὸ τῆς θείας ἐκείνης χάριτος τὴν ὁποίαν ἔβλεπε καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον, λέγων «Εὐχαριστῶ σοι Δέσποτα, διότι δὲν με ἐγκατέλιπες εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου μὲ περιεκάλυψας, καὶ ἡ δεξιὰ σου μὲ ἐβοήθησεν· ἀλλὰ καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ Δέσποτα, βοήθησόν μοι ἕως τέλους, καὶ ἐνίσχυσόν με διὰ νὰ τελειώσω καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας σου, καὶ νὰ ἀξιώθῃ νὰ λάβω καὶ τὸν Στέφανον τῆς δικαιοσύνης μὲ τοὺς φίλους σου, οἵτινες ἠγάπησαν τὸ πανάγιόν σου ὄνομα· διότι σὺ μόνος εἶσαι δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας». Ἀμήν.

Τότε πάλιν ὁ μαρὸς τύραννος ἐδοκίμαζε μὲ κολακείας νὰ νικήσῃ τὸν ἀήττητον, λέγων — Προσκύνησον τὸν μέγαν Δία, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Καίσαρος, καὶ δώσω σοι πολλὴν τιμὴν καὶ χαρίσματα ἅπαιρα. Ὁ δὲ μάρτυς ἐχαμογέλασε λέγων. — Ἐὰν αὐτὸν τὸν βασιλέα σου κατεφρόνησα καὶ τὰ προστάγματά του περιέγελασα, πῶς νὰ προσκυνήσω τὴν ἄψυχον εἰκόνα του; Διὰ δὲ τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους ψευδοθεοὺς σας, ἐρώτησον τοὺς σοφοὺς σας, οἵτινες ἐδοκίμασαν νὰ καλύψωσι μὲ τὰς μυθολογίας τὰς αἰσχρὰς πράξεις καὶ ἀτοπίας των, ὀνομάζοντες τὸν ἄερα Ἥραν, καὶ τὴν γῆν Δήμητραν, Ποσειδῶνα τὴν θάλασσαν, καὶ Ἀπόλλωνα τὸν ἥλιον ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους, ἀλληγοροῦντες τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὸν θυμὸν τὸν Ἀρην, καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν πορνείαν, καὶ ἄλλα παρόμοια μυθολογοῦντες φλυαρήματα· ἀλλ' ἐγὼ εἰξέσχω ἀπὸ τὰς ἱστορίας τὰς κακουργίας αὐτῶν τῶν

θεῶν σας, καὶ ἐξόχως τοῦ πρώτου τὸν ὁποῖον λέγετε μεγαλύτερον· καὶ αὐτὸς ἦτο μοιχός, ἤγουν ὁ Ζεὺς ὁ ἀσελγὴς καὶ παράνομος, ὅστις ἐφόνευσε τὸν πατέρα του· καὶ οἱ ἐπίλοιποί σας θεοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ παμμίαροι, τῶν ὁποίων τὰς πράξεις μιμεῖσθε καὶ σεῖς οἱ πονηροὶ καὶ κακότροποι· καὶ δὲν φθάνει ὅτι ἀπηνήθητε σεῖς τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀνόητοι ἀλλ' ἀναγκάζετε καὶ ἡμᾶς νὰ συγκοινωνήσωμεν εἰς τόσῃν σχολιᾷν τυφλότητι· οἵτινες λέγετε τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, καὶ τὸ πικρὸν γλυκύ, καθὼς σᾶς ταλανίζει Ἡσαΐας ὁ μεγάλῳφνος· ἀλλὰ ματαίως ὀδυνᾶσθε καὶ ἄκαιρα, διότι προτιμῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν μᾶλλον, ἢ νὰ ἀφήσωμεν τὴν εὐσέβειαν. Εἰς ταῦτα ἐθαύμασε καὶ ἐθυμώθη ὁ τύραννος· θαῦμα μὲν εἶχε, πῶς ἤξευρε τὰς ἱστορίας τῶν ἀθέων θεῶν, καὶ θυμὸν, διότι τοὺς ἐχλεύαζε· καὶ προστάσσει νὰ τὸν σπαθίσωσιν χειρότερα· ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπία καὶ ἀνωφελῶς, διότι ὅλας τὰς βασάνους ἐνόμιζεν ὁ μακάριος Τρύφων τρυφάς, καὶ ἠδονὰς διὰ τὸν ἐνθεον ἔρωτα· ὅθεν γνωρίσας ὁ δαίλαιος τὸ ἀήττητον τοῦ Μάρτυρος, ἀπηύδησεν ὡς δορκὰς νὰ πολεμῇ πρὸς λέοντα, καὶ δίδει κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσι ἔξω τῆς πόλεως. Ὅτε λοιπὸν μετέφεραν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης οἱ δῆμοι, ὕψωσε πρὸς οὐρανὸν κατ' ἀνατολὰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, λέγων.

«Δέσποτα Κύριε Θεὲ θεῶν, Βασιλεῦ βασιλέων, Ἅγιε ἁγίων, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μὲ ἡξίωσας νὰ τελειώσω τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀναμάρτητος, καὶ παρακαλῶ σε νὰ μὴ με ἐμποδίσῃ ὁ πονηρὸς καὶ ἐπιβουλος, νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας· ἀλλὰ ἅς λάβωσι τὴν ψυχὴν μου ἄγιοι Ἄγγελοι. διὰ νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθητὰ σου σκηνώματα· καὶ ὅσοι ἐνθυμηθῶσι ἐμοῦ τοῦ δούλου σου, νὰ σοὶ προσφέρωσι θυσίας δεκτὰς δι' ἐμοῦ πρόσχες αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου, καὶ δὸς αὐτοῖς ἀφθάρτους εὐεργεσίας, καὶ πλουσίαν ἀντάμειψιν ὅτι σὺ εἶσαι μόνος ἀγαθός, καὶ τῶν ἀγαθῶν παροχὲς καὶ δοτὴρ πλουσιώτατος». Ταῦτα ὁ ἀθλοφόρος εὐξάμενος, καὶ προσκυνήσας τῷ Θεῷ, παρέδωκεν αὐτῷ τὴν ψυχὴν ὁ μακάριος πρὶν ἀποκόψῃ αὐτὸν ὁ δῆμιος, διὰ νὰ μὴ φανῇ πῶς τὸν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος, ἀλλὰ ἐτελείωσε μὲ θεῖον νεῦμα καὶ βούλησιν. Τότε ὅσοι πιστοὶ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐτύλιξαν ὁσίως καὶ εὐλαβῶς εἰς σινδὸνα καθαρὰν μὲ ἄρώματα τὸ τίμιον λείψανον, καὶ ἐβούλοντο νὰ τὸ ἐνταφιάσωσιν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸ ἔχωσιν ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον· ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά των, καὶ τοῖς εἶπε νὰ τὸ μεταφέρωσιν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Λάμπιακον· ὅθεν ἐποίησαν καθὼς τοὺς ἐπρόσταξεν ὁ ἅγιος, καὶ τὸν ἐνταφίασαν

ἐκεῖ, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ἔγιναν πολλὰ θαυμάσια, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός. Ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ο ἐνοικήσας Θεός, ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου, ἐν ἀγκάλαις Συμεῶν, ὥσπερ ἐν θρόνῳ πυρίνῳ, σήμερον ἐνθρονίζεται.

Σὺ τὸ γεῶδες ἡμῶν προσλαβόμενος Λόγε, ἐνηπίαςας σαρκί, καὶ νομικῶς καθαρσίῳ, μετέσχες ὥσπερ νήπιον.

Η σῶφρων Ἄννα ἡμῖν, προφητεύει τὸ μέλλον, καὶ προλέγει μυστικῶς τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν, καὶ Ἰσραὴλ τὴν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἄσπορος γῆ, ἡ τὸν Λόγον ἐκ μήτρας, δίχα σπέρματος ἀνδρός, σεσαρκωμένον τεκοῦσα, ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγίου, Ὁ αὐτός. Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει.

Τιτρωσκόμενος, τοῖς κέντροις καὶ τοῖς θέλεσι, τῆς ἀγαπήσεως, Χριστοῦ πανεύφημε, δριμύτατα βάσανα, ἤνεγκας ἅγιε, καὶ τὸν θάνατον, μετὰ χαρᾶς ὑπέμεινας, ὡς μεγίστης σου ἀνδρίας.

Ως σκιαζουσα, νεφέλη καὶ δροσίζουσα, ἡ θεία κλησίς σου, ἀναδειχθείη ἡμῖν ἀμπέλους, ἀρούρας τε καὶ λοιπὰ κτήματα, διασώζουσα, τῆς ἐλάβης καὶ κακώσεως, ἐρπετῶν καὶ ζωῶν.

Οὐ πτοούμεθα, τὴν κάκωσιν καὶ ἔφοδον, τῶν ὀρωμένων ἐχθρῶν, ἐπεμ-
βαινόντων ἡμῖν, προστάτας γὰρ ἔχομεν ὑμᾶς καὶ φύλακας, ὡς πολυ-
αθλοῖ. Γεώργιε Δημήτριε, σὺν τῷ Τρύφωνι τῷ θεῷ.

Θεοτοκίον.

Ως ὑπέρλαμπρον, ἀνάκτορον ὑπάρξασα, τοῦ πάντων ἀνακτος, καὶ ζω-
δοῦτου Χριστοῦ, ψυχῆς μου τὰ ὄμματά λάμπρυνον ψάλλοντος· ὑ-
περῶνυτε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καταβασία.

» Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀ-
» Σκηράτῳ ἐνεικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦν-
» τες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός. Τὸν Βασιλέα Χριστόν.

Τὸν δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, θρέψας γενόμενον, ὑπὸ νόμον ἀχθέντα, ἵνα
τοῦ νόμου πάντας, ἀπαλλάξῃ τοῦ γραπτοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
ὡς Κύριον.

Ιδὼν σε φῶς νοερόν, Συμεῶν ὁ Πρεσβύτερος ἀγκάλαις ὑπεδέξατο βοῶν·
Νῦν ἀπολύεις με Λόγε, πρὸς τὴν ἐν τῷ πνεύματι ζωὴν ἐκ τῆς προσ-
καίρου.

Τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, τὸν εὐδοκήσαντα δι' ἡμᾶς νηπιᾶσαι, καὶ ἐν
χερσὶ δεχθῆναι τοῦ περσούτου Συμεῶν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς
Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τό-
κον ἔμεινε παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Τοῦ Ἀγίου, Ὁ αὐτός. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν ὀρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδει-
ξαι, Τρύφων γενναιώτατε, ρύεσαι γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προ-
στρέχοντας, τῇ θεῇ σκέπῃ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ
ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κληῖς ἡ σεπτὴ σου Τρύφων Μάρτυς, ἐδείχθη ἡμῖν τοῖς σὲ γεραίρουσι,
καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου, πόθῳ ἐορτάζουσιν, εὐεργεσίας ἀφθονοῦς πη-
γὴ αἰδῶμε, ἀμαλθείας, κέρας ὀλβιόδωρον, καὶ παντὸς τῶν καλῶν, πλου-
τος ἄστυλος.

Ιτε πρὸς ἡμᾶς κεκακωμένους, Γεώργιε θεῖε καὶ Δημήτριε, Τρύφων
παναοίδιμε, πάσης περιστάσεως, λιμοῦ λοιμοῦ, καὶ θλίψεως ἀπολυ-
τρούμενοι πειρασμῶν τε, παντοίων λυτρούμενοι, ὀρομένων ἐχθρῶν ἀορά-
των τε.

Θεοτοκίον.

Θεῖα ὡς ὑπάρχουσα λυχνία, πυρφόρος, τῶν χαρισμάτων ἐξαπόστειλον,
πᾶσι τὰς λαμπρότητας, πίστει τοῖς κραυγάζουσιν, τὴν τοῦ ἀγγέλου
πάναντι φωνὴν χαρμόσυνον, τὸ χαῖρε σοι δι' ἧς κατηργάσθη, καὶ ἀνε-
καινίσθη, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καταβασία.

» Ἀστέκῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προσετῶτες Νεανίαι, τῇ φλο-
» Ἀγὶ δὲ μὴ λωθῆντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ
» ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός. Μεγαλύνομεν πάντες.

Οπλαξὶν ἐγγαράξας τὸν τοῦ γράμματος νόμον, χερσὶν ἀγκαλίζεται,
Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καὶ ἀγιόγραφον ἡμῖν, ὑπαγορεύει νόμον τὸ
Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῇ ναῷ, Συμεῶν ὁ πρεσβύτερος, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐδόξασε λέγων· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου
Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον,
ὡς θρέψας γενόμενον ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου τοῦτον ἐν φόβῳ ὑ-
μνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεὼν Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καὶ νόμου καὶ χάριτος, ἀρχὴ καὶ συμπέρασμα, μυσίαν ποιῶ καὶ ἡμῶν, τῶν τιμῶντων τὴν σεπτὴν σου μετάνοιαν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμιε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρά, Μαρία δούλη καὶ Μήτηρ, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγίου, Ὁ αὐτὸς. Ἄπας γηγενής.

Χαίρεις νῦν χαράν, τὴν ὄντως ἀνέκφραστον καὶ ἀτελεύτητον, Τρύφων παμμακάριστε, καὶ μετὰ δόξης Χριστῷ παρίστασαι, τοῖς ἀπ' αἰῶνος Μάρτυσι συναριθμούμενος, καὶ Ἀγγέλων σὺν χοροῖς γηγόμενος, καὶ θεοῦμενος θέσει πολυάθλου.

Σὺ μὲν ἀθλητὰ, ἀνέπτυξαι τῷ Πνεύματι εἰς τὰ οὐράνια, Κάραν δὲ τὴν θείαν σου, ἡμῖν κατέλιπες τοῖς ποθοῦσί σε, ὡς θησαυρὸν ἀνέκλειπτον καὶ ἀδαπάνητον, χαρισμάτων θείων καὶ ἰάσεων, τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος.

Νῦν ἐξ οὐρανοῦ προκύψαντες βλέψατε ὡς θεοὶ Μάρτυρες, μέγιστε Γεώργιε, σὺν Δημητρίῳ καὶ θείῳ Τρύφωνι, καὶ κήπους ἡμῶν ἅπαντας, ἀρούρας δένδρα τε, καὶ τὰ ζῶα, πάντα εὐλογήσατε, καὶ ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ τηρήσατε.

Θεοτοκίον.

Υμνοὺς παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε θεοχαρίτωτε, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιχορήγησον, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήστως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία.

» **Ε**ν νόμῳ σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κατέδωκεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν
» τὴν μήτραν διανοῦγον, ἅγιον Θεῷ διὰ πρωτότοκον Λόγον, Πα-
» τρὸς ἀνάρχου Ἰῶν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ μεγαλύνωμεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Χαῖρέ σοι πάντες ἄδομεν, Τρύφων γενναῖε Μάρτυς, τῶν ἀθλητῶν καλλώπισμα, καὶ πιστῶν μέγα κλέος, τῶν ἀσθενῶν ὁ ἀκέστωρ, δαιμονώντων ὁ ῥύστης, τῶν ἀμπελώνων κήπων τε, ἀρουρῶν θεῖος φύλαξ, τῶν ἐρπετῶν, καὶ θηρίων πάντων τῶν καρποφθόρων, διώκτης ὁ δέξυται, καὶ τροφεὺς τῶν πεινώντων.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Τροφῆς κατεμφορούμενος, παραδόξου καὶ θείας, Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐχρημάτισας μάκαρ, τὰς χήνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπειλήσας, τὴν χάριν τῶν ἱαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπείαν τῶν θροτῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον ὁμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν ἱερῷ τετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦτον, ἀγκάλαις ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ Παρθένῳ, οὗτος κείται εἰς πτώσιν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ εἰς σημεῖον ἐν Κόσμῳ.

Εἰς τοὺς αἰνοῦς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἐνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μεθ' ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στεβρῶς, καὶ τυράννων, ὁμότητα, καὶ μαρτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τῶν Μαρτύρων χοροῖς.

Εἰκὼν προτίθεται θεία καὶ πανσεβάσμιος, Τρύφωνος τοῦ γενναίου, οἱ πιστοὶ δεῦτε πάντες, ἀσπάσασθε σὺν φόβῳ καὶ χαρμονῇ, τῷ ἐδάψει προσπίπτοντες, ἡ γὰρ τιμὴ διαβαίνει ὄντως αὐτῆς, πρὸς αὐτὸν τὸν μέγαν Τρύφωνα.

Τοὺς σπαθισμοὺς ὑπομείνας Μάρτυς τοῦ σώματος, καὶ τὰς ὁρμὰς τῶν ἵππων, καὶ φλογώσεις λαμπάδων, τρυφῆς κατηξιώθη ἐν οὐρανοῖς, ἀκηράτου πολυάθλου, Τρύφων καὶ χάριν ἰάσεων δαψιλῇ, ἐκ χειρὸς Κυρίου εἴληψας.

Μετὰ Θεὸν εἰς τὴν σκέπην ὑμῶν πολυάθλοι, Γεώργιε καὶ Τρύφων, καὶ Δημητρίε ἅμα, τρέχομεν προθύμως, σκέπετε σὺν, ἡμᾶς πάντας ἐκάστοτε καὶ οὐρανῶν βασιλείας ἐπιτυχεῖν, μετὰ τέλος ἀξιώσατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, σκιρτήσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ σκροτήσωμεν ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου Χριστοῦ, Ἱερεῖς καὶ ἅπαντες νῦν συνελθωμεν, καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξιόμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρήζουσιν ἐκδιλύοντα ποταμιῶν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οἱ πένητες τὸν βοηθόν, οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύστην· οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρόν· οἱ ἀμπελουργοὶ τὴν πολυκαρπίαν· οἱ Γεωργοὶ τὴν εὐετηρίαν· οἱ ἐν τοῖς κήποις τὴν εὐθηνίαν· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γενόμενον, γενναῖον ἀθλοφόρον, ἐγκωμιάζοντες ἀνακραῶμεν· Τρύφων φιλανθρω-

πότατε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ ρύσαι κολάσεως ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, Ὁ αὐτός.

Ο παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιῖσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῇ ἱερῇ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ἐν Συμεὼν δεξιόμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ σωτήριόν σου ἅγις.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν κανόνων τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ', καὶ Γ'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον, Ἦχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα [παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι. Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις ἵνα τῷ στρατολογήσῃ ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις οὐ στεφανοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δόξη γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πάσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγεγενημένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου· ἐν ᾧ κακοπάθῃς μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέδεσται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐμίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύεται τοῦ λόγου, οὐ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἐστὶ δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ

ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ἔνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρέψασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῇ νόμῳ αὐτῶν. Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστέ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Εἰδῇσις. Εἰ τύχοι ἐν Κυριακῇ ἀναγινώσκεται Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τὸ τῆς Κυριακῆς. Εἰ τύχοι τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελῶνου καὶ τοῦ Φαρισαίου ἀναγινώσκεται Ἀπόστολος τοῦ ἁγίου καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Τριφίδου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΕΥΧΑΙ ΙΚΕΤΗΡΙΟΙ

ΠΡΟΣ

ΤΟΝ ΑΓΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ

Ἐὰν συμβῇ βλάπτεσθαι τὰ χωράφια, κήπους καὶ ἀμπελώνας, ὑπὸ ἐρπετῶν, ἀκρίδων καὶ ζωοφίων.

Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἡ ἐν τῷ Εὐχολογίῳ καὶ λεγέσθω ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ ἐκεῖσε Εὐχή, εἶτα καὶ ἡ δέησις αὕτη μετ' εὐλαβείας.

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶτα τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως Τρύφων παμμικαρίστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐπώνυμος· ὁ Γενναῖος τὸν Χριστὸν ἐπὶ Γῆς ὁμολογήσας, καὶ διὰ τοῦτο νῦν ἐν οὐρανοῖς, τῆς αἰδίου ἀπολαύων μακαρίστητος, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παριστάμενος· σοῦ τῇ μαρτυρικῇ μεγαλειότητι

προστρέχοντες μετὰ Θεόν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δοῦ-
λοὶ σου· καὶ ἱκετεύομεν τὴν συμπαθεστάτην καὶ χριστομίμητόν σου φιαν-
θρωπίαν, ἵνα σπλαχνισθεῖς ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστά-
σαι, ἀποδιώξης μακρὰν τῶν χωραφίων, καὶ κήπων, καὶ ἀμπελώνων
ἡμῶν πάντα τὰ ἔρπετά, καὶ ἀκρίδας, καὶ κάμπας, καὶ πολυειδῆ ζῴδια
καὶ θηρία, τὰ βλάπτοντα τοὺς καρπούς, καὶ φύλλα, καὶ ῥίζας τῶν δέν-
δρων, καὶ πάντων τῶν λαχάνων τε καὶ Γεννημάτων, καὶ ὀσπρίων ἡμῶν.
Σὺ γὰρ ἐξαίρετον καὶ ἰδιαιτέραν εἴληφας τὴν χάριν ταύτην πολυάθλη,
παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὐ μόνον πρῶτην ἐτι ζῶν, διὰ
τὴν θεάρεστον πολιτείαν σου, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον νῦν μετὰ θάνατον,
διὰ τὸ μαρτυρικὸν καὶ δι' αἵματος τέλος, ὃ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας
καὶ πίστεως ὑπέμεινας· ναὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,
ταύταις ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ὀργῇ ὑπεπέσα-
μεν, ἀλλὰ σὺ Γενναῖε ἀθλητά, εἰ μόνον θελήσης τῇ μαρτυρικῇ σου παρ-
ήρσιᾳ χρῆσθαι, πιστεύομεν ὅτι βραδίως κατασβέσεις τὴν καθ' ἡμῶν
ἐξαφθεῖσαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυρίαν ἡμῶν, εἰς
εὐθυμίαν μεταποιήσεις· ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν καὶ
ἁμαρτιῶν ἡμῶν, οὐκ ἔχομεν παρῆρσιαν στήναι ἐνώπιον τῆς ἀλοφορι-
κῆς σου δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἱκεσίαν ποιήσασθαι, διὰ τοῦτο μεσίτην
ἀντὶ ἡμῶν σοὶ προβαλλόμεθα, αὐτό σου τὸ αἷμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέ-
χεας πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα ἅπερ ὑπήνεγκας
ἐν τῇ ἀθλητικῷτάτῃ σου σώματι. Ἐπι δε τοῖνον, εὐσπλαγχνιστότατε
Μάρτυς, ἐπ' αὐτὰ, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὁμολόγησας, καὶ τὸν ἀμαράντινον
τοῦ Μαρτυρίου ἔλαβες στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν
ταπεινῶν οἰκιστῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τῶν ἔρπετῶν, καὶ
ἀκρίδων, καὶ θηρίων, καὶ πολυειδῶν ζῴδιων, τῶν λυμαينوμένων τοὺς
καρπούς τῶν χωραφίων, καὶ ἀμπελώνων, καὶ κήπων ἡμῶν, ἀπολύτρω-
σαι· ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῶ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδο-
θῆναι ἀφανισμόν, ἡμεῖς τε, καὶ πᾶσα ἡ ὑπαρξὶς ἡμῶν, ἐὰν μὴ οἱ οἰκτιρ-
μοί σου ταχέως ἡμᾶς προκαταλάβωσιν· ἵνα διὰ τῆς σῆς δόξης προστα-
σίας, τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου ἀπαλλαγέντες, ἀκαταπαύστως καὶ χρεω-
στικῶς τὸ σὸν μεγαλύνωμεν ὄνομα, σωτήρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ
ἀντιλήπτορα μετὰ Θεὸν σὲ ἐπιγραφόμενοι· καὶ διὰ σοῦ δοξάζωμεν τὸν
κοινὸν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐν γῇ καὶ
οὐρανῷ σὲ δοξάσαντα· ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

**Ἐξορκισμὸς λεγόμενος εἰς κήπους ἀμπελῶνας
καὶ χωράφια.**

Ὅντος μου ἐν Λαμφάκου Κώμῃ, καὶ τὰς χήνας ἐπιμελουμένου μου
καὶ βόσκοντος, ὀργὴ κατέβη ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, οὐκ εἰς τὸν
τόπον ἐκείνον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κύκλῳ περιχώρους τουτέστιν
ὀργὴ πρὸς πᾶσαν ἀμπελον, χώραν τε καὶ κήπον, ἀθρόως τῶν φύλλων
καὶ τῶν καρπῶν βριθομένων, μαραιομένων, καὶ ἀφανιζομένων. Ὅρων
οὖν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Τρύφων, οὕτω τηχομένους τοὺς καρπούς, καὶ διὰ
ταύτην τὴν αἰτίαν δαπανωμένους τοὺς ἀνθρώπους, τῷ παντελεῖ ἀφανι-
σμῷ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν τε χωραφίων, ἀμπελῶν, κήπων, καὶ
λαχάνων, καὶ παντοίων δένδρων τῷ τοιοῦτῳ ὀλέθρῳ παραδιδόμενων,
διαπονήθεις, ἐδεήθην πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου, τοῦ γενέσθαι
ἀφανῆ πάντα τὰ θηρία, τὰ πρὸς ἀδικίαν καὶ φθορὰν ὑπάρχοντα τῶν τε
κήπων, καὶ χωραφίων, καὶ ἀμπελῶν, καὶ παντοίων δένδρων τε καὶ λα-
χάνων, καὶ μάλιστα τῶν τὴν κώμην ἐκείνην οἰκούντων τῆς παρακειμέ-
νης λίμνης, καὶ πρὸς ὑπόκλησιν καὶ πρόσκλησιν μου παραγενομένων.
Καὶ ἐγὼ εἰς προσευχὴν κλινάμενός μου τὸ γόνυ, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν
Θεὸν ἐκπετάσαντος, ὁ εἰσακούων τῶν εἰς αὐτὸν πεποιθότων Θεός, αὐτὸς
ἐξαπέστειλεν ἐξ ἐτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ Ἀγγέλων τοῦ πατάσαι
πᾶν φύλον καὶ πᾶν γένος κακούργων θηρίων, τῶν ἀδικούντων τὴν ἀμ-
πελον, τὴν χώραν τε, καὶ τὸν κήπον τῶν δούλων αὐτοῦ, ὁ καὶ τῶν θη-
ρίων τούτων τὰ ὀνόματα σαφῶς ἐπιστάμενος· οἷα· Κάμπη, Σκώληξ,
Σκωληκοκάμπη, Σκάνθαρος, Βροῦχος, Ἀκρίς, Ἐπίμαλος, Καλιγάρης,
Μακρόπους, Μύρμηξ, Φθέρ, Ρυγίτης, Φυλλίτης, Κουσκοπός, Ἐρυ-
σίη, Κοχλοί, Ψαλίτης, καὶ εἴτι ἄλλο προσφυσῶν καὶ μαραίνον τὸν
καρπὸν τῆς σταφυλῆς καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν καὶ λαχάνων· οὐ μὴν δέ,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ὅρκῳ ταῦτα ἐδέσμιον, τοῦ μηκέτι τοὺς τόπους
τῶν ἐμὲ προσκαλουμένων ἐπιβαίνειν τούτους καὶ διατρίβειν, ἀλλ' ἐπὶ
ἀδάτων τόπων ἐπέταξα ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὅρκος τοιοῦτός ἐστιν· Ὁρκίζω
ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων πολυομιμάτων Χερουβίμ, καὶ τῶν ἐξαπτερύγων
Σεραφίμ, τῶν ἱπταμένων κύκλῳ τοῦ θρόνου, καὶ κραζόντων τό· Ἄγιος,
Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς, Ἀμήν. Ὁρ-
κίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ πάσης Δυνάμεως, καὶ τῶν
μυρίων μυριάδων, καὶ χιλίων χιλιάδων, τῶν φόβῳ πολλῶ ἱσταμένων
κατενώπιον τῆς δόξης Κυρίου· μὴ ἀδικήσητε τὴν ἀμπελον, μήτε τὴν
χώραν, μήτε τὸν κήπον τῶν δένδρων τε καὶ λαχάνων τοῦ δούλου τοῦ
Θεοῦ (τοῦ δεῖνος), ἀλλὰ ἀπέλθετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἀκαρπα
ξύλα, εἰς ἃ ἐχαρίσατο ὑμῖν ὁ Θεὸς τὴν καθημερινὴν τροφήν. Ὁρκίζω

ὕμᾱς κατὰ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, δι' οὗ καὶ ἡ σωτηρία ἐδόθη ἡμῖν καὶ ἀπολύτρωσις, καὶ ὑπὲρ οὗ μέλλομεν ἀποθνήσκειν· μὴ ἀδικήσητε μήτε τὴν χώραν, μήτε τὴν ἀμπελον, μήτε τὸν κήπον, μήτε πᾶν δένδρον κάρπιμόν τε καὶ ἄκαρπον, ἢ φύλλον λαχάνων ἀδικήσητε, ἐκ τοῦ περιορισμοῦ καὶ τόπου τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος), εἰ δὲ παρακούσητέ μου, καὶ παραβῆτε τὸν ὅρκον, ὃν ὥρκισα ὑμᾶς, οὐχ ἔχετε πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον Τρύφωνα, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τὸν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς. Διό, καθὼς προεῖπον ὑμῖν, ὑπάγετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα· εἰ δὲ μὴ ἀκούσητέ μου, ἰκετεύειν μέλλω τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τοῦ ἀποστεῖλαι τὸν Ἀγγελοῦ αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων, καὶ σιδήρῳ καὶ μολύβδῳ δῆσαι ὑμᾶς καὶ ἀποκτενεῖ, ἀνθ' ὧν τοὺς ὄρκους καὶ τὴν προσευχὴν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἡθετήσατε Τρύφωνος· ἀλλὰ καὶ οἱ στρουθοί, πεμπόμενοι δι' ἐμῆς προσευχῆς καταράγονται ὑμᾶς. Ἐτι ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ μεγάλου Ὀνόματος, τοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπιγραφέντος, καὶ μὴ βαστασάσης, ἀλλὰ διαόραγείσης, ὥστε κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός. Ἐξέλθετε ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς, εἰς οὓς προεῖπον ὑμῖν, τόπους ἀβάτους καὶ ἀνύδρους, καὶ ἀκάρπους· ἐξέλθετε ἐκ τοῦ τόπου καὶ περιορισμοῦ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν καμὲ προσκαλουμένων εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ ἀντίληψιν, καὶ σωτηρίαν· ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ, τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ αἰτήσεις τοῦ ταπεινοῦ Τρύφωνος ἐκπληρωθῶσι. Ὅτι τῷ Θεῷ πρέπει δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐξ ἀναφέρονται εἰς τὸ τέλος τῆς εὐχῆς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων, τοῦ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου, Ἐπισκόπου Λαμφάκων· καὶ τοῦ Ἁγίου Μέλμονος τοῦ θαυματοῦρ. διότι καὶ αὐτοὶ ἔλαβον χάριν παρὰ Θεοῦ, νὰ διώκωσι μὲ τὴν προσταγὴν τῶν τὰς ἀκρίδας, καὶ τὰ θηρία ἐκεῖνα, ἅτινα κατατρώγουσι τὰ χλοηφόρα λάχανα.